

Sloboda

Živim na kontinentu i volim svoju Veliku Goricu jer je lijepa i čista s tolikim dobrim ljudima koje poznajem, no nešto me uvijek privlačilo k moru. Obožavam čisti morski zrak, sviđa mi se čak i miris svježih riba, volim toplinu i osjećaj sunca na koži, a posebno naše bistro more, bilo ono hladno ili toplo.

Svako ljeto odlazim u malu općinu Tisno na otoku Murteru. Žuta vikendica stoji pored mirne rive kod koje u nebesko plavom moru pluta vaterpolo igralište. Stojim nasuprot rive, dijeli nas samo stara cesta kojom se rijetko vozi. Odatle ja uzimam zalet, trčim prema rivi, s rive - skok na glavu, prvo put nebesa i zatim naglo dolje, pa zaron i u tom trenu - onaj osjećaj... Kao da mi netko skida teške okove, otvaraju se oči, mutna je vodena slika, ali dovoljno bistra da mogu razaznati što vidim. Spuštam se do samog dna gdje sada mogu vidjeti i malene kamenčice i školjke ... I tako plivam dok imam dovoljno zraka - preko cijelog vaterpolo igrališta i dalje. Kad osjetim nedostatak zraka, brzo se penjem do površine, a zatim onaj spasonosni osjećaj izrona i obilni udasi zraka. Lijepo je svjesno živjeti!

To je ono što me toliko privlači k moru: taj trenutak zaleta, trenutak zarona u more, samo ronjenje, pa i izlazak na površinu. To je za mene sloboda! Tada tek osjećam da sam svoja, neovisna, jednostavno slobodna. Kao kada se plesaču pale svjetla na pozornici, kada trkač čuje zvuk pucnja, kada osamljeni čovjek uzima knjigu u ruku - tada sve nestaje, sam si, ali ne osjećaš se usamljeno, u biti, osjećaš se najbolje što možeš i samo ti određena stvar pruža tu čar u životu, a nju treba pronaći. Naravno, svi umiremo jednoga dana, ali dotad nam je živjeti s tim osjećajem pa nećemo na svom kraju ni za čim žaliti. To je poput osjećaja magije u stvarnom životu.

Ana Hajduković, 8.b